

Szathmáry Zoltán

Nárcisszus ébredése

Látom megtört derékkel a szomorúfüzt,
ki tépett haját mosva könnyeivel küzd,
ahogy zöld habja az elmúlásnak
a fák könnyes koszorújának leveleit elrabolja.
És nevetve eszembe jut, milyen jó,
hogyan én szép, és fiatal vagyok.
Ó, hiú ábránd! – hallok rekedt hangot –
A te fejed koronája vajon meddig ragyog?
A fűz mellett fáradt lábakon állva
hunyorogva bámulok a víztükörbe.
Őszülő hajszálaim, s egy-egy évet
viszi az őszi szél: körbe-körbe...

Egy pár bakancsról

Sarokban áll őrt
egy pár öreg bakancs.
Ma sem pihent: kívül sáros, belül véres
varasodni szakadt szára sosem képes.
Fűzőjén a görcsök egymásba kapaszkodnak,
egymást érik, mint a hosszú barázdák,
s ráncok a szegény barna homlokán.
*Minden-nap folt hátán folt, cipésznél talán sosem volt,
szemébe dobni nem nagy kár! Újat kéne venni már!*
Mondhatják sokan, ám én nem csak a sima talpat,
a viaszba olvadt fekete földet látom,
hanem az elmúlt napot: hol járt, mit csinált gazdája,
aki kinn, lócáján ülve ilyenre már nem gondol.
Figyeljük, ahogy az Ég, bíbor fátyla mögé bújva
hunyorogva, eltakarja aranyos szemét,
majd ahogy sűrű fekete szitáján
milliárd gyöngy csillámot szór a házakra.
Hallom, ahogy a szél nyár - hárfáján
selyem dalt énekel a lombokkal,
és hallom a huncut tücskök
halkuló hegedűjét, a tűz altatódalát,
a vörös parázs kiáltására megremegő,
összebújt gyermekek apró szusszanását,

érezem a faragott, vidám, tömött pipa,
a sült gesztenye, sárga szalma álmos illatát,
az otthon melegét, a mély álmokat,
álmokban az egyszerű vágyakat
ébredéskor a fanyar, tiszta könnyeket:
mindazt, amit a sarokban őrt álló,
koszos, kopott bakancs
megihletett.